

Bohoslužby v Zábřeze 7.srpna 2016

Lk 12,32-48

Milé sestry, milí bratři, Ježíšova slova se velice dobře poslouchají. Přinášejí do lidského života jisté uklidnění, pokoj. Dokáží člověka krásně pohladit, utěšit. Třeba hned to slovo, kterým začíná náš dnešní text. Ježíš vyzývá své posluchače, aby se nebáli. A řekne to přitom tak krásně mile. Maličký stádeček, neboj se. Jak je to i pro nás příjemné. Víme docela dobře, jaké to je, když je nás málo, když na to stále musíme myslet, že naše síly jsou omezené. Malé stádečko je velice zranitelné. Proto je tam často přítomen strach. Co s námi bude? Přežijeme větší zkoušky? Zvládneme nové podmínky fungování? Je nás málo a je tak málo sil. A nejednou si jistě povzdechne, že kdyby nás bylo víc, jistě by se dalo to či ono konat.

Myslím, že Ježíšovým slovům museli jeho posluchači dobře rozumět. Byli přeci v situaci, která také přinášela mnoho nejistoty. Už jen ten pocit, že jako Boží lid nebyli nikdy velikým a početným národem tak jako mnozí jejich sousedé. Těch, kdo znali skutečně pravého Boha Hospodina, byla prostě jen menšina. Přesto nebyl prostor pro strach. Koho by se měl lid bát, když měl na své straně jediného pravého Boha? Kdo mu mohl ublížit? A právě na to navazuje Ježíš. Obrací pozornost svých posluchačů k tomu, aby byli věrni Božímu zaslíbení. Nejsou náhodným uskupením jedinců, ale jsou Božím lidem, který drží pohromadě Boží zavolání a touha po následování. Jejich existence je spjata s Božím dílem uprostřed našeho světa. Proto není na místě strach o to, co bude, neboť věci, ze kterých máme tolik obavy, nemohou zastavit dílo, které je v Boží ruce. A lid Boží v době Ježíšově toto velice silně poznával. Sice několikrát padli, ale Bůh je opět pozdvihl. To je něco naprosto úžasného. Bůh má svůj lid, své věrné ve své ruce. A nejen to, dává jim také své království. Bohu se zalíbilo dát vám království. Tedy nejen ochránit, zachovat v nějaké podobě existence, ale dát něco, co je hodně cenné a důležité. Ježíš tím ukazuje, že toto malé stádeček není něčím okrajovým, ale v Božím plánu zaujímá důležité místo, má v jeho očích nesmírnou cenu. Bůh s námi počítá, má s námi velké plány, a proto není potřeba dělat si starosti o to, co bude dál.

Jsou to tedy slova velikého povzbuzení. Není v našich životech místo pro strach. Místo strachu může přijít důvěra. Ostatně strach byl důsledek zničené důvěry. Člověk se začal bát ve chvíli, kdy zhřešil, kdy opustil Hospodina, pustil se jeho ruky a vydal se sám svou vlastní cestou. Proto přišel strach, proto se bál. Ale Bůh touží důvěru obnovit a s touto obnovou strach odchází. V lidském životě nastává výrazná změna. Přichází víra, přichází zakotvení života na základech, které nestojí na lidské síle, na jeho dovednostech a schopnostech, ale stojí na Bohu, na vědomí

toho, že jsme jeho stvořením, jsme jeho dětmi, které přijímá pod svou ochranu, kterým dává život a vychovává je. Taková proměna ze ztracených synů v milované a přijímané se vší slávou, ta se nedá jen tak skrýt, pominout. Projeví se v tom, jak člověk začne jednat. Proto po slovech o tom, aby se malé stádce nebálo, přichází výzvy k bělosti, odhodlanosti, odevzdanosti.

Bůh se rozhodl dát nám království. To je obraz zajištění našeho života, obraz toho, že Bůh se rozhodl dát nám opravdu vše. Co může následovat z naší strany? Co můžeme dát my? Co může člověk dát Bohu, co Bůh nemá? Jedině svůj život. Ježíš to zde ale neříká přímo. Mluví o prodeji majetku, rozdání, ukládání pokladu v nebi. To je svým způsobem vydání sebe sama Bohu. V těch věcech, které Ježíš vyžaduje odevzdat se totiž člověk zbavuje všeho, co ho mohlo zajistit z pohledu tohoto světa. Proto je to krok víry, krok, který sebe sama vydává spolehnutí na Boží péči. Ježíšovo povzbuzení k víře tedy vede k tomu, že tato víra získává konkrétní vyjádření, projevuje se v lidském životě konkrétními kroky. Není teorií, filosofií, podle které se člověk snaží jednat, ale zkrátka z této víry žije.

Požadavek, který zde Ježíš vznesl, se zdá být velice tvrdý. Prodat a pak rozdat vše, co člověk má, se zdá být velmi extrémní. Přeci jen se nad tím člověk často zarazí. Ale Ježíš to zde dává do pozoruhodných souvislostí, když říká, že kde je náš poklad, tedy tam, kde je nahromaděna spousta našich nezbytných věcí, tam je také naše srdce. K tomu, co máme, si vytváříme určitý vztah. Proto je někdy i problém vzdát se věcí jinak bezcenných, které ale mají pro nás hodnotu, protože nám něco připomínají, s něčím si je spojujeme, něco symbolizují. Máme u nich své srdce. Jenže pokud máme své srdce u mnoha takovýchto věcí, potom je těžké mít je u Ježíše, dát je naplno Bohu. Tím pádem nás takové věci odvádějí od Boží lásky a působí, že tuto lásku nedokážeme plně přijmout do svého života. Když jako krok víry Ježíš požaduje vzdání se všeho, co člověk má, je to tedy na místě. Je třeba se vyvázat z vazeb a vztahů, které člověka odvádějí od Boha, místo slibované svobody ho zotročují. Ostatně, sami si možná umíme představit, že mít mnoho není jen dobrý pocit, ale také mnoho starostí. A často dost zbytečných.

Ježíš ale nemluví jen o odevzdanosti, ještě jsme četli slova o bdělosti, připravenosti. Také je to docela zajímavé, protože ona ta připravenost, bdělost, neukazuje jen k tomu, aby člověk nepropásl Boží příchod, ale také k tomu, aby při tomto příchodu byl jeho život naplněn tím, co mu Bůh uložil. Ježíš tuto připravenost osvětlil na příkladu služebníků. Je to příklad, ve kterém se mohou najít nejen ti, kteří tam byli tenkrát shromážděni, ale je asi jasný i nám. Služebník dostal úkol, a to poměrně zodpovědný. A měl tento úkol samozřejmě plnit. Jenže jak čas běžel, nějak to přestalo jít, až nakonec se tomu vůbec nevěnoval. Jakoby to přestalo být důležité. Přestane být služebníkem a sám se stane pánem. Místo pokrmu dává svěřeným jen bití, místo zajištění života jej ohrožuje. Všimněme si, jak docela koresponduje počátek textu s tím ustavením služebníků. Bohu se zalíbilo dát vám království, pán ustavil služebníka nade vším, co má, dal mu tak své království. Ještě pozoruhodnější je další souvislost, když se Petr ptá jestli

to Ježíš říká všem, nebo jen jim, tedy jeho učedníkům. Maličké stádce a okruh učedníků. Dává oběma velice mnoho a pak také mnoho očekává.

Slovo Ježíšovo tak není jen krásným upokojením rozbouřeného lidského nitra. Je posláním, posilou, povzbuzením. Považme, jak mnoho nám Bůh dává. Co všechno přijímáme a poznáváme? Dává nám svou lásku, zvěstuje slovo milosrdenství. Mluví o odpuštění, smíření. Mluví o odvaze žít z jeho milosti. To je opravdu hodně. A důležitým poznatkem je skutečnost, že mluví k nám nikoliv jako davu přihlížejících, ale jako ke svým služebníkům, kterým dává své království. To není jen pocta, ale také odpovědnost. Svěřuje nám nejen nás, ale právě také mnoho jiných, abychom jim dávali, co potřebují. Poznáváme Boží milost, abychom jí sytili i ostatní kolem nás. Jsou nám svěřeni. A Pán předpokládá, že když přijde, bude o ně dobře postaráno, nebudou nám lhostejni, či dokonce nestanou se předmětem našeho hněvu nebo touhy po moci.

Slovem Ježíšovým jsme vedeni k tomu, aby naše víra nebyla jen někde ukryta, aby se neschovala, ale stala se jasnou, viditelnou. A to právě v krocích, které nemusejí být možná vnímány moc rozumnými, ale jsou výrazem toho, kam upínáme své srdce, svou naději. Jsou tak výrazem naší svobody, která nám dává možnost, abychom také byli shledáni věrnými služebníky, když Pán přijde. On totiž ten, kterému je hodně dáno, potřebuje mít své srdce u Boha, zapálené pro jeho lásku a nikoliv rozpolcené mezi dílo Boží a péči o své poklady. Nemusíme se ničeho bát. Nemusíme se bát být nezávislími na mnoha vymoženostech a potřebách našeho světa. Protože naše naděje nepramení z díla a umu člověka, ale z Boží milosti. Upínáme se k tomu, který dokázal přemoci hřích, dokázal nachystat cestu od bolesti hříchu k Boží náruči. A chce po nás, abychom byli stále ve střehu, byli stále těmi, kdo důvěru Bohu vzali vážně a žijí z jeho slova. Právě na onom slově totiž záleží. Je to slovo dávající sílu ke smíření mezi člověkem a Bohem. Je to slovo života a má stále znít.

Možná se zdá, že jsme někdy v koncích, nemáme dost sil. Jenže Ježíš nám ukazuje, že není důležité, kolik nás je, ale důležité je, že jsme nástroje svého Pána. I maličké stádce je dědicem Božího zaslíbení, smí žít v naději, že Bůh jej nepustí ze svého zřetele. Proto se nebojme vzdát všeho, co je mezi námi a plnou službou Bohu, nebojme se osvobodit své srdce tím, že se rozejdeme se závislostí a vztahy na různých věcech a přikloníme se k Bohu. Dal nám veliký úkol a jen jako jeho svobodné děti jej budeme moc vyplnit.

Pane Ježíši, posiluješ nás k víře, posiluješ nás, abychom neměli strach ti patřit. Prosíme dej nám, ať poznáváme, v čem všem naše srdce od tebe odchází a jak se smí vrátit.

Neděle 7.srpna 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 21 Zář 2016 08:55 -

Amen.